

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De Sancto Claro Monacho Salighenstadiensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

CIRCA AN. CHR.
AN MXLIII.
1 JAN.

DE SANCTO CLARO

MONACHO SALIGHENSTADIENSI.

S. Clari Salighenstadiensis nomen in Martyrologiis.

Hujus sancti viri nomen extat Martyrologiis monasticis inscriptum, (ut videre est apud Hugonem Menardum, Arnoldum Wion, aliosque), uti et Philippi Ferrarii catalogo. Sed mirum est ab illis Abbatem appellari, quem Trithemius solum monachum vocat; qui in chronicis monasterii Hirsau-giënsis ita scribit:

2 Floruit circa annum Christi MLXIII, Clarus monachus Sanctorum Marcellini et Petri in Selgen-

stadt Moguntinensis diocesis, nostri ordinis, vir doctus et religiosissimæ conversationis: qui in eodem loco pro Dei amore inclusus orationi et contemplationi vacans die ac nocte spiritum prophetiæ consecutus asseritur. Cujus festus dies agitur Kalendis Januarii. Hæc Trithemius. Non legitur quidem de eo officium ullum in Salighenstadiensi monasterio, celebrari tamen est ejus sanctitatis memoria. Quo loco ejus conditæ sint reliquiæ ignoratur.

Prophetiæ dono claruit inclusus.

NOT. 19.

AN. CHR.
MXLIX.
1 JAN.

DE S. ODILONE

ABBATE CLUNIACENSI.

S. Odilonis celebritas memoria.

Hic est ille celeberrimus Odilo, cujus honorificentissime meminerunt quotquot Ecclesiasticos Annales scribunt. De eo Martyrologium Romanum Kalendis Januarii: Apud Silviniacum S. Odilonis Abbatis Cluniacensis, qui primus commemorationem omnium fidelium defunctorum prima die post festum omnium Sanctorum in suis monasteriis fieri præcepit: quem ritum postea universalis Ecclesia recipiens comprobavit. Eadem fere Constantinus Ghinius, Hugo Menardus, aliique. At Maurolycus, Arnoldus Wion, Philippus Ferrarius; Bellini editio Parisiensis, aliique complures, xxxi Decemb. ejus obitum referunt, quibus favet S. Petrus Damianus, qui mortuum tradit anno 1048, ultima scilicet ejus anni nocte, nisi antiquo more Gallico annum a Paschate ordiatur. Cluniacenses 2 Januarii eum colunt: quo die eum refert idem Maurolycus, Galesinius, Usuardi editio Parisiensis anni 1536, et Coloniensis anni 1490, Molanus quoque 2 Januarii hæc habet: Apud Silviniacum S. Odilonis Abbatis, cujus festivitas, cum in Kalendis habeatur, hic tamen plenius recolitur. Eadem Martyrologium Germanicum et alii. Odo a quibusdam appellatur, ab aliis Odilus.

Colitur Cluniaci 2 Januarii.

Duplex ejus vita: prima a Lotsaldo Monacho conscripta, quam multis locis mutilam exhibuit nobis codex ms. monasterii S. Maximini, et Bibliotheca Cluniacensis, in qua plura de S. Odilone commemorantur; referturque ejusdem Lotsaldi (qui ibi Jotsaldus appellatur) de morte Odilonis planctus, altera a B. Petro Damiano non multo post S. Odilonis mortem, rogatu S. Hugonis ejus successoris scripta.

Translatio S. Odilonis 21 Junii.

2 Ex duabus ejus vitis, quas hic dabimus, prior est a Lotsaldo Monacho conscripta, quam multis locis mutilam exhibuit nobis codex ms. monasterii S. Maximini, et Bibliotheca Cluniacensis, in qua plura de S. Odilone commemorantur; referturque ejusdem Lotsaldi (qui ibi Jotsaldus appellatur) de morte Odilonis planctus, altera a B. Petro Damiano non multo post S. Odilonis mortem, rogatu S. Hugonis ejus successoris scripta.

3 Subjiciemus de ejus translatione sive elevatione, quæ eadem Bibliotheca Cluniacensis ex Chartulario Silviniacensi et Carolus Sauseyus lib. 12 Annal. Eccles. Aurelian. exhibent. Eam elevationem scribit Hugo Menardus xxi Junii celebrari. Ejus meminit et Claudius Robertus in catalogo Archiepiscoporum Bituricensium, cum de B. Rogerio Forti agit, de quo nos 1 Martii.

Meminit S. Odilonis Vincentius Barralis Salerna in Chronologia Lerinensi, ostenditque, ex quibusdam Actis, eum monasterio Lerinensi præfuisse.

Est Silviniacum, ubi mortuus est S. Odilo, insignis Prioratus ordinis Cluniacensis in Borbonia provincia, vulgo Sauvigny en Bourbonnois.

VITA

S. ODILONIS

AUCTORE LOTSALDO MONACHO.

PROLOGUS AUCTORIS.

Reuerendo Patri Stephano, secundum sui nominis interpretationem Pontificali gloria sublimato, ultimus servorum Dei servus, nominetantum monachus, Lotsaldus, quidquid in utraque vita jocundus.

2 Antiquorum Philosophorum studia scriptis et monumentis extulerunt priorum suorum laudes et memorias, talibus indicibus sperantes se facere immortales, quos noverant fuisse mortales. Deinde gradu sæculorum regula Ecclesiastica tanto dicendorum materia sublimior, quanto spei certioris directior, sanctorum virorum præclara describit opera; ut succedentes et futuri habeant semper, quorum sequantur exempla, totumque ad illum referatur a quo datur virtus et prudentia: a quo etiam derivatur fortitudo atque sapientia.

3 Ad horum formam ego quantilluscumque homuncio, nutritus magni Odilonis magisterio, informatumque beneficio; quemadmodum Hieronymus de Blasilla et Nepotiano, epitaphium quoddam volui de morte virtutibusque ejus inscribere; et veluti flores ad sepulchrum ejus spargere, quæ introeuntibus præstent aliquid suavitatis et gratiæ, redoleantque secundum sui speciem quantilluscumque odore. In hoc vero devotionem animi mei offero, et altiora describere volentibus materiam præsto; non occasionem agendi id melius subripio.

4 Quod opus tibi sancte Præsul ideo mittere disposui, quia te nepotem ipsius, et per illum ad Sacerdotii gloriam accersitum novi, confidensque tuo placere judicio, quidquid in laudibus ejus descripserit cultus vel incultus sermo.

Cur vita Sanctorum scribantur.

Auctor S. Odilonis discipulus.

Stephanus nepos S. Odilonis.